

ಮಾತು-ಕೆ

- ◆ ನವ್ಯ, ಸರ್ವೋದಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಆಪ್ತವಾಗಿ ವಿಶೇಷಣ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಬಂಡಾಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬಂಡಾಯದ ಮೊದಲನೇ ಸಮ್ಯೋಜನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ನಿರಂಜನ ಬಂದಿದ್ದರು. ದೇವನಾರ, ಡಿ.ಆರ್. ನಾಗರಾಜ್, ಸಿದ್ದಲಿಂಗಯ್ಯ ಎಲ್ಲರೂ ಇದ್ದರು. ಅಮೇಲೆ ಏರಡನೇ ಸಮ್ಯೋಜನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಬಂಡಾಯದ ಬರವಣಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದ ಬರುಸುವ ಯಾವ ಗುಣಗಳು ಇರಲಿಲ್ಲ ಅನಂತ. ಒಪ್ಪ ಒಳ್ಳೆಯ ವಿವರದ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗಾಗಿ ನಿವೃತ್ತಿಬಂಧ ಬರೆದರೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತೆ; ಕರಪತ್ರ ಬರೆದರೆ ಒವ್ವೆತ್ತಿನಿ. ನಾನೇ 50–60 ಕರಪತ್ರಗಳನ್ನ ಬರೆದಿದ್ದಿನಿ. ಏನನ್ನಾದರೂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದಕ್ಕೂಷ್ಣರ ಕತೆ ಬರೆದರೆ ಒಟ್ಟಿಕ್ಕೊಳ್ಳೋದು ಕೃಷಣಾಗುತ್ತೆ. ನಿವೃತ್ತಿ ಕತೆ ಬರೆದು ಅದರಿಂದ ತತ್ವ ಹುಟ್ಟುದರೆ, ಅದು ಪ್ರತಿಪಾದನೆಯ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿ – ಕತೆಯಲ್ಲಿ, ನಾಟಕದಲ್ಲಿ. ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗೊಷ್ಠರ ನಾಟಕ ಬರೆದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಆಕೃತಿಯನ್ನೇ ಕೃತಿಗೂ ಕೊಡುತ್ತಿರಿ. ಕೃತಿ ತಾನಾಗೇ ಒಂದು ಆಕೃತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯೋದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯ ಪಾತ್ರಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸ್ನೇಹಿತಿಯಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿವೃತ್ತಿ ಕೊಟ್ಟ ಸ್ನೇಹಿತೆಯಿಲ್ಲ. ನಿವೃತ್ತಿ ಆದುವ ಚದುರಂಗದ ಕಾಯಿಗಳು ಅವು.
- ◆ ‘ಒಡಲಾಳ’ದಲ್ಲಿ?

‘ಒಡಲಾಳ’ದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲ, ದೇವನಾರರ ಕತೆಗಳಲ್ಲೂ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲ. ಆದರೆ ‘ಕುಸುಮಬಾಲೆ’ಯಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಅದು ದಲಿತರಲ್ಲದ ಓದುಗರ ಅಪೇಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ತಂತ್ರಶುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಆಯ್ದೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಅಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಅಪೇಕ್ಷೆಯ ಮೇರೆಗೆ ನಾವೀರೋದು. ಇದನ್ನು ಸಾತ್ರ್ಯ ‘ಬ್ಯಾಡ್‌ಪ್ರೇತ್’ ಅಂತ ಕರಿತಾನೆ. ‘ಕುಸುಮಬಾಲೆ’ಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಂಟ್ಯೆವ್ವೋ ಆದ ಭಾಗಗಳಿಂದಾವೆ. ಅದರ ಕಾವ್ಯಾತ್ಮಕತೆ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಂಗಳಲ್ಲೂ ಸಹಜವಾಗಿ ಬಂದಿದೆ ಅಂತ ನಾನು ಅನಂತಾದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂದೇಹಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪ ಹೊಡ್ಡುದು ಮಾಡಲ್ಲ, ಯಾಕಂದರೆ ಅದರ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳು ಬಹಳ ಉತ್ತಿಟವಾಗಿವೆ.
- ◆ ಲಂಕೀಶ್ ಅವರಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಡ್‌ಪ್ರೇತ್ ಭಾಗಗಳಲ್ಲವಾ?

ಅವರು ಬರೆಯೋ ಒತ್ತುಡ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೆ ಬರೀತಾನೇ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ ಅಂತ ಕಾಣಿತ್ತೆ. ಅನಂತಮೂಲಿಕ ಸಾಕಷ್ಟು ಬ್ಯಾಡ್‌ಪ್ರೇತ್ನ ಬರಹಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದಾರೆ. ಎದುರಿಗೋರಿನ್ನೇ ಮೆಚ್ಚಿಸೋಕೆ ಮಾತಾಡಿದ್ದರು ಅಂತ ಅನೇಕ ಸಲ ಅನಿಸಿದೆ.
- ◆ ನಿಮಗೆ ಮಾತು ಮತ್ತು ಬರಹದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ತಾತ್ತ್ವಿಕವಾಗಿ ಬಹಳ ಕಾಡಿದಂತಿದೆ. ಯಾಕಾಗಿ?

ನನ್ನ ಭಾಷೆಯ ಕಲ್ಪನೆ ಇರೋದು ಲಂಕೀಶರದು. ಭಾಷೆ ಸರಳವಾಗಿರಬೇಕು. ಕೇಳುವವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಬೇಕು. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರೀತಿನಿ ಅಂತ ಹೊರಟಿರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರೆಯೋಕಾಗಲ್ಲ. ಶಂಕರ ಮೋಕಾಶಿ ಪ್ರಕ್ಷೇಪಣ್ ಹೇಳೋ ಒಂದು ಮಾನದಂಡ ಇದೆ. ‘ನಿವೃತ್ತಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರೀತಿರ ಯಾವಾಗ ಅಂದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಓದುಗ ಸುಮಾರಾಗಿ ಎಸ್ಯೆನ್ನೇಲ್ಲಿ ತನಕ ಓದಿದಾನೆ. ಕನ್ನಡ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಭಾಷೆ ಅವನಿಗೆ ಬರೋಲ್ಲ ಅಂತಿಮೊಳ್ಳಿ. ಒಪ್ಪತ್ತೇ ಓದುಗರು ಅಂಥೋರೆ. ಅವರಿಗೋಷ್ಠರ ಬರೀತಿನಿ ಅಂತ ಮನಸಲ್ಲಿಟ್ಟಿಂದು ಬರದ್ದೆ ಗಡ್ಡ ತನ್ನಪ್ಪಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಸೋಗಸಾಗುತ್ತೆ’